jüm ja lõõt, tagile pillata, maha jätata, sui üks raene kari, nellel
karjust ei ole. Ükse joova ega nelja tunde pealt mine tai-
valega fino, kui oma kuninga manu, kodsse tulema. Nüe
joap fi finde, sui kunagi mere kuningale, ka merejõavägi,
nellega finne terrir ei ole üllegi maailma mere ei kuiva-
maa vainlast pelelä."

Kui kola nü veel sõnelemen olli — tulliva ka tõrre laiva, ega
neli tunde pealt, kuningliku palee poole kodsse, finne hurraa ja
rõõmu hüüskamisega. Kui laiva võit kulgani merekuninga
palee ümbret koon olliva — erte fee rollale tetta orma
mann, ja nüüd alust veel üks üllemade finne rõõmu ninna
hurraa hüüskamine, mis kogoma merd müriseman pand, ninna
valatti mere põhja kivimuter, ner left orgelt, et merel jällegi
kuningar, midagi ei teja. — Woelse, ennitt tpe karjuste pääle olli
nüüd üli finne ja ennline, ninna temäl olli võit kõige parembo
mis üt inemine fin maapeal eälegi kinnutada võip. Ta oli
ormelix, üli ormelix.

Ent üt osi raiva, temä ninna ta prowwa jõõnd, et nemä
oma epa filmi minnä ei tohi, ner neid ettepanu õravandun
ja kenbaste ormete ära tenpenu olli. See mõte naer neid üli-
enämb ja enämb vaivane, ninna näil es ole oman aholen kui
ninglisten majan fidäme rahu enämb hüida. Ilma lõtpiva ü
kerge lainaga lähisepäle mere-reisile jalutama, kon nema jälle
õtpeni kogemata, orma tutva kala, kui finne-hää-tegijaga kõ
faiva, ner ka mere põhjast, oma fupuselt: ninna alombid ega ü
lainetle hoja mängima tulnu. Sõõl kaipsiva nemä kõik kolan
omma kurbust kalale, mis näile koton rahu ei anna, ninna pääl
gi veel neid kogoni ünnedamar teep. Sõtralix kala fai te
pääle pehelser ja ütel: „Oh fina, mu hää-tegija! Mis peäst a
prungi fina minust küngitu hõna-võimust omas ümer ja kaf
Kes ma ütes ehk kotes kõrvas omma võimust fulle ole kinda
midagi häid ehk halva teta? Ei, te ver fina ele ojas, joap kõik
fu hõna pääle fündima, mis fa ennegi käest ehk tehet. Om
full oma naise efaga riha, kõik ja tüa jõ rahale ja võimale kõ
nii et ta teid finne ormu ja rõõmuga, kui sadonud, ja jälle h
tuid letfi rasta võtta. Ellii võit ka ka elenpidi kõik oma lõnavõe
ja võimuga teta ja käsida. Muidogi, kui fa üks maffelix
meer oled, — ei fa fina eälgi warja tegema, ei tohi ma, enge üttim
felget häid, mildest fulle, muile, ja kõigele ilmale kasu tulep.
Ma lõa nüüd ommi kelpsiistega omma kodo, mere põhja ööd
ja meie ei joa enämb iganet üt tüja nägema. Jõa te ver!"
Ellüid faiva ka kolast noomitu kuninga naar, ninna neide poig
võimfomber, ja nee käänivä varsti mere kurti-föidelt tagasi,

ninna tulliva omma kuningliku maija, kon finne ehtmine ja
valmistamine pääle alen, piska külan käigi pääle. Kui mõigi
päis krolega valmitada olli, fis olli kõik valmis, ja kuningar oma
prowwa ninna pajaga lõtpiva mitme laiva ja palju jõavägga finnt
maailma mere pitt, kuiva maa kuninga poole, kostelo, pugutama.
Ellitu päiva ja öid pugutiva ufina laiva hõa peri tunlegga, enne
kui vand nätläväle talli ja kelle perra kuninga liina tema, ninna
ahke elätaja tulejide filmi paistafiva. Efieelikult kuninga prowwale
paispiva pifava filmi, kui ta jälle kulgma aja peraft omma esa
liina nätä fai. —

Kui kuiva maa kuningar omaft palee ennaft mere poole jokku
kalwat, kuiti tema väega oräa, nii finnt jõa-väge, ahkide lai-
vaga, mere-weeren, oma liina all faervat. Ja rähke jala pealt oma
kõige ülemba teendri manu, ja and pilele rutulõft ja kindma käsu, filme-
pilt, kõigel lähemblõgi jõa-väel kokko tulla; left vainlane, mere vainlane
om finne jõaväega liina all. — Kuninga ülemb teener olli ka efi
oma elo eest, ülemade vien, tulipt käsku andma, finnt jõa-väke kokko
kutma, mis ka alombide teendide teäsel ja tahtpt käsul, naari
tumi peraft, leeri nüüi, kui kunagi finne jõaväjed, kon olli.

Ilma minuti fupuste paha pääle nõtlemade talli mere kuningar
oma ahke jõaväega, rahulikult, ilma nooli ja mõõgata näele, kätt
nemä, kui kunagi ennga kõlipt ommi laiva pääle, maha jätiva,
ehk naa nüüd rahupäle, kõige oma tafapt jõaväega liina vaheli läpi
tulliva, ilma kõige vähemba kepitasi — jõigi ei julge kuninga
neid, kui teelmade võõrit, mitte liina fint larke, enne kui mere-
kuninga prowwa, kuiva kuninga tütar, kui lepitipt ja rahu engel,
neide vähele arte ja efü filem teda nägi, end mitte enämat vähega
enge ommapa oma tütre pääle kai, kelle päi tasapt ka pia tema
meer, ennine kuninga kpastasjar, nüüdne mereesmingar, oma naise
efa ette arte ja ütel: „Armar naise efa, ja ennlik kuningar! Olgu
finnl finn orm, rõõm, ja hõõnel, ommi latti, ja neide alandlikul,
upatarit teendrit varta võtta!"

Ellii pia kui mereesmingar nee hõna olli ütelnu, — lahkar
kõige vähemb kui riha e mõte kuiva maa kuninga paäpt ja jõa-
mept, ninna finne lahkupe, ormu, rõõmu ja häämealega, tevet ta
omma tütrel, väimeleft, ja neide poija, kui ka kogona jõaväe
ülemblt, ninna neide alombilt. — Kui kuninga prowwa, ner finn-
re kõõra jõawäe hirmu peraft, kogoni pelglik, oman kombre mul-
gon olli — kui fee ka finná kuuld, nii finnane rõõmulix
kõnel, hõõmealelix hurraa hüüskamine kõlon olli — talli ka
temä ekne maaru naerma, kaft temä omar finner rõõmur
omma, palje peräle leinatüd ja iisetust tahtmeseft näge, ner nüüd
ütte väikeft, end kõigi väega toredaft ehitatu meke kõrval, ka nii
fema kaunilt ehitatult fair. Enämb jaoatan kui artan, rutar ka temä
ülenalt, kolmandanna kõrva pääle maha, ja talli rõõmu peräft iskem,